

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (fjärde avdelningen)
den 12 november 1998

Mål T-91/96 (125)

Europeiska unionens råd
mot
Nicole Hankart

”Tjänstemän — Ansökan om resning — Ny och avgörande omständighet —
Föreligger inte — Avvisning”

Fullständig text på franska II - 1809

Saken: Ansökan om resning i mål T-91/96, Hankart mot rådet
(REGP 1998, s. II-149), i vilket förstainstansrätten meddelade dom
den 17 februari 1998.

Utgång: Avvisning.

Resumé av domen

Nicole Hankart, anställd i lönegrad D 3 vid kommissionen, deltog den 17 november 1995 i det första av en rad skriftliga prov vid det allmänna uttagningsprovet Rådet/C/360. Till följd av uttagningskommitténs beslut av den 13 mars 1996 gavs hon inte tillträde till de följande proven, på grund av att hon

inte fullföljde det tredje skriftliga provet. Den 13 juni 1996 väckte hon talan mot detta beslut. I dom av den 17 februari 1998 i mål T-91/96, Hankart mot rådet (REGP 1998, s. II-149), ogiltigförklarade förstainstansrätten detta beslut. Rådet kallade ännu en gång samman uttagningskommittén som erbjöd Nicole Hankart att delta i den första delen av de skriftliga proven. Nicole Hankarts ombud meddelade att efter ett annat uttagningsprov hade dennes klient den 1 maj 1997 utnämnts till tjänsteman i lönegrad C 5 vid kommissionen, och att hon således inte hade något intresse av att delta i uttagningsprovet. Ombudet föreslog att rådet skulle utge skadestånd till Nicole Hankart för att hon gick miste om chansen att utnämnas till tjänsteman vid rådet samtidigt som hennes kollegor upptogs i förteckningen över dem som klarat uttagningsprovet.

Den 2 juni 1998 ansökte rådet om resning beträffande dom av den 17 februari 1988.

Upptagande till sakprövning av resningsansökan

Förstainstansrätten angav att ansökan om resning inte är ett rättsmedel för överklagande utan ett särskilt rättsmedel som medger att den laga kraften hos en slutlig dom ifrågasätts med anledning av de omständigheter som utgjorde grund för domstolens avgörande. En resning förutsätter att det upptäcks nya faktiska omständigheter som förelåg före meddelandet av domen och som fram till dess var okända såväl för den domstol som meddelat domen som för den part som begärt resning och som, om domstolen hade kunnat ta dem i beaktande, skulle ha kunnat leda denna till att fälla ett annat avgörande än det som blev utgång i tvisten (punkt 13).

Hänvisning till domstolen den 25 februari 1992, C-185/90 P-Rév, Gill mot kommissionen, REG 1992, s. I-993, punkt 12; domstolen den 16 januari 1996, C-130/91 REV II, ISAE/VP och Interdata mot kommissionen, REG 1996, s. I-65, punkt 6; förstainstansrätten den 5 november 1997, T-26/89 (125), de Compte mot parlamentet, REGP 1997, s. II-847, punkt 15

Uttagningskommitténs beslut ogiltigförklarades genom dom av den 17 februari 1998 på grund av att uttagningskommittén saknade ett tillförlitligt tillvägagångssätt för att fastslå att sökanden inte deltog i det tredje provet (punkt 25).

Förstainstansrätten fann att det var ostridigt att Nicole Hankart, då talan väcktes, hade intresse av att denna oegentlighet fastställdes, eftersom den hade medfört att hon gick miste om möjligheten att eventuellt utnämnas till tjänsteman vid rådet efter nämnda uttagningsprov (punkt 26).

Förstainstansrätten ansåg att det var berättigat av Nicole Hankart att hävda att detta intresse inte hade upphört på grund av hennes utnämning vid kommissionen den 1 maj 1997. Om uttagningsprovet Rådet/C/360 hade skett på ett korrekt sätt skulle hon ha haft möjlighet att utnämnas redan den 1 november 1996, som var det datum när de första rekryteringarna skedde efter detta uttagningsprov. Om det antas att hon önskade bli tjänsteman vid rådet, kunde hennes utnämning vid kommissionen inte garantera henne en möjlighet att bli överflyttad till rådet (punkt 27).

Hänvisning till domstolen den 10 juni 1980, 155/78, M. mot kommissionen, REG 1980, s. 1797, punkt 6; domstolen den 17 januari 1989, 293/87, Vainker mot parlamentet, REG 1989, s. 23, punkterna 11 och 12; förstainstansrätten den 27 juni 1991, T-156/89, Valverde Mordt mot domstolen, REG 1991, s. II-407, punkterna 34 och 36

Förstainstansrätten ansåg att Nicole Hankarts talan, som gav upphov till domen av den 17 februari 1998, varken kunde anses ha förlorat sitt föremål på grund av att hon utnämndes till tjänsteman vid kommissionen eller utgöra missbruk (punkt 28).

Enligt förstainstansrätten hade rådet inte bevisat att det förelåg omständigheter som, om förstainstansrätten hade kunnat beakta dessa, skulle ha kunnat leda till ett annat avgörande än det som blev utgång i tvisten (punkt 29).

Domslut:

Ansökan om resning avvisas.